

2011-05

ՄԻ ԿԱՏՈՒ ՅԵ ԿՈՐԵԼ

ՊԱՏՄԿԱԾՔ
ԿՅՈՒԳՈՎԻ
ՆԿԱՐՆԵՐ
ԿԱՄԱՐՈՎԻ
ՓՈԽԱԴՐՈՒԹ.
Լ. ԹԱՐԳՅՈՒԼ.

891. 715
4-73

ՏՅՐԱՏ ՅԵՐԵՎԱՆ-1928.

Մի կապուռ յե կորել

Մի փոքրիկ խրճիթում յերեք պառավ տատիկներ
յին ապրում: Այս պառավները մի շեկլիկ, սիրուն կատու
ենեյին, վորին շատ եյին սիրում:

Կատվի վզին նրանք մի բանտիկ եյին կապել: Մի
նգամ ես կատուն կորչում ե տանից:

Տատիկները դես են ընկնում, դեն են ընկնում, բայց
տանել չեն կարողանում: Ու դրա համար ել շատ տխրում
ն ու ափսոսում:

— Ի՞նչ անենք, վորտեղ գտնենք մեր կատուն:
— Յեկեք մի հայտարարություն խփենք դռանը, —
ասում ե տատիկներից մեկը հառաչելով, — ով գտնի ու
երի, իր վարձն ստանա:

Այսպիս ել գրում են ու փակցնում դռանը:

«ՄԻ ԿԱՏՈՒ ՅԵ ԿՈՐԵԼ, ԳՏՆՈՂԻՆ Ե ԿՈՊԵԿ ՎԱՐՁԱՏՐՈՒԹՅՈՒՆ»

Այդ րոպեյին փողոցով անցնում են մի խումբ յերե-
տներ տեսնելով հայտարարությունը, մոտենում են
ռանը և սկսում կարդալ:

— Ոհո . . . 5 կոպեկ, ինչ լավ ե, դե, յեկեք՝ ման
անք, — բացահանչում են նրանք ուրախացած:

— Մեր բակում ինչ-վոր կատու յեր ման գալիս, — ասում
յերեխաներից մեկը:

— Մեր պարտեզում յերկու կատու խաղում եյին
րար հետ:

— Յես ել քիչ առաջ գետափում մի կատու տեսա,
որը գորտ եր բռնում:

Յեւ լառանց մի րուպե կորցնելու, յերեխաներից ամեն մեկը մի կողմ ե վազ տալիս՝ կորսված կատուն գտնելու։
Ճանապարհին նրանց մի խումբ ուրիշ յերեխաներ են պատահում։

— Ի՞նչ ե պատահել, — հարցնում են այս յերեխաները, նրանց դեմը կտրելով։

— Մի կատու յե կորել, գտնողին 5 կոպեկ...

— Ի՞նչ եք ասում, — բացականցում են նորերն ու նրանք ել սկսում են վազել այս ու այն կողմ՝ կատուն գտնելու։

Տատիկները գլխը նոր եյին մոտեցրել տաք սպասին և ուզում եյին ճաշել, յերբ դուռը ծեծեցին։

— Թրը՛խկ-թրը՛խկ։

— Ո՛վ ե։

— Մենք եմք, գտել ենք ձեր կատուն։

Մոտենում են յերկու յերեխա, նրանցից մեկը մի սև բրդոտ մագերով, սարսափելի կատու յե բռնել։

— Ահա, համեցեր։

— Եզ մերը չի, — պատասխանում են տատիկները։

— Ձերը չի . . . բա գրել եյիք, վոր մի կատու յե կորել, մենք ել ենքան ման յեկանք, վոր 5 կոպեկ ստանանք...

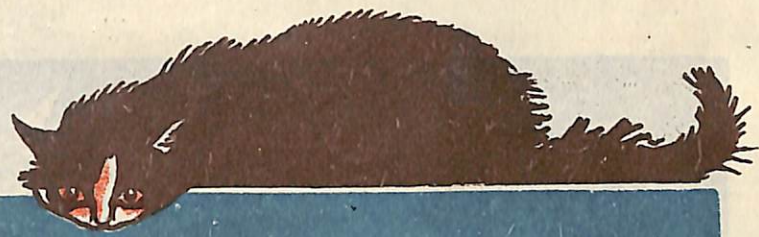
— Մերը շեկլիկ ե, վզին ել՝ մի բանտիկ կապած։

— Հա... դե լավ... ներեցեր...

Տատիկները փակում են դուռը։

33532

Յերեխաները շվարած մնում են:

— Ել ուր ենք քաշ տալիս ես կատուն, — հարցնում է մեկը:

— Դեն գցիր, ե, — պատասխանում է մյուսը:

Կատուն յերեխաների գրկիցն ազատվելով, չանդռելով դարպասի գլուխն է բարձրանում:

Տատիկներն ուզում էին մոտենալ ճաշի սեղանին, յերբ հանկարծ՝

— Թըր՛խկ-թըր՛խկ:

— Ո՛վ է:

Մենք ենք, գտել ենք ձեր կատուն, դե, շուտ բաց արեք, չանդռում է մեր ձեռները, սյ—սյ...

Տատիկները բաց են տնում դուռը. մոտենում են յերկու ուրիշ յերեխա, նրանցից մեկը մի սև կատու յե գրկել:

— Համեցեք, ձեր կատուն...

— Եզ մերը չի, մերը շեկլիկ է, բանտիկով...

— Միենույն է, — ասում են յերեխաները, — չարչարվել ենք, ման ենք յեկել, տվեք մեր 5 կոպեկը:

— Դե հայդա, ինչերի՞ս է պետք ուրիշի կատուն:

Տատիկները ջղախնացած շրխկացնում են դուռը:

Յերեխաները գլխիկոր հեռանում են:

Դիչ անց —

— Թըր՛խկ-թըր՛խկ:

— Ո՛վ է:

— Կատուն... գտել ենք:

Բաց են անում Դոսան մոտ կանգնել են յերեք յերեխա, մի թավամազ, ճերմակ կատու բռնած:

— Անպիտանը փախչում եր, հագիվ ենք բռնել, վերցրեք:
 — Եդ մերը չի, պատասխանում են տատիկները,—հեռացեք:
 Յերեխաները փնթփնթում են հուզված, բայց դուռն արդեն շրխկմու և
 նրանց քթին, թողնում են կատուն և դատարկաձեռն հեռանում:
 կատուն փորսոդ տալով՝ դարպասով ներս է մտնում:
 Պառազները դեռ չեյին մոտեցել սեղանին, յերբ նորից՝
 — Թըրձիկ-թըրձիկ:
 — Ո՛վ ե:
 — Յես:
 Բայ են անում. կանգնել և մի աղջիկ՝ ձերմակ կատու գրկած:
 — Սա՛ յե ձեր կատուն:
 — Վոչ, մերը շեկիկ և, բանտիկով:
 — Ուրեմն ձերը չի, բա վարձատրություն...
 — Անց կաց...

Ու շրխկացնում են դուռը:
 Բայց հագիվ են հեռանում դռնից, վոր մե-
 կը կրնկով շրփացնում և դուռը:
 Բաց են անում: Շեմքի մոտ կանգնած են
 յերեխաներ՝ մի-մի կատու բռնած, նրանց յե-
 տեից զալիս են նորերը՝ ելի կատուներով. բո-
 լոր կատուներն ել կեղտու են յերևում, վայրե-
 նի, բրդոտ:
 — Ահա ձեր կատուն, վերցրեք:

— Հարկավոր չի մեզ ոտարի կատու, տարեք, մե-
րը չի:

— Իսկ սա:

— Բա սա:

Սա...

Ամեն կողմից յերեխաները կատուներ են մեկնում,
Ռոխրադուն, բծավոր, նաշխուն կատուներ:

Տատիկները հազիվ ազատվում են նրանցից, մտնում
են ներս ու դուռը փակում:

Այն ինչ, բոլոր փողոցներում, բակերում, սանդուխ-
տների, կտրների վրա մազվցում են յերեխաներն ու բռնում
տորանոր կատուներ:

Ամեն կողմից լսվում է—

— Փիսս— փիսս— փիսս— փիսս— փիսս...

Քաղաքումն էլ կատու չի մնում, բոլորին բռնում են
ու բերում տատիկների մոտ: Յեվ յերբ տատիկները հրա-
ժարվում են ընդունելուց, յերեխաները կատուները բաց
են թողնում դռան մոտ ու հեռանում:

Տատիկների հարևան բակերում ահագին թվով կա-
տուներ են ման գալիս — քաղաքի բոլոր ծայրերից բերել
են ու լցրել:

Ամբողջ ուրը ծեծում են տատիկների դուռը, մի բո-
ւս հանգիստ չեն տալիս, ծեծում են առավոտից մինչև
երեկո, ծեծում են նույնիսկ գիշերը:

Լսվում է՝ ինչպես բակում մլավում և կռվում են
տար կատուները, կռվում են պատերի, կտրների վրա,
ձեղունների տակ, դռան յետևը:

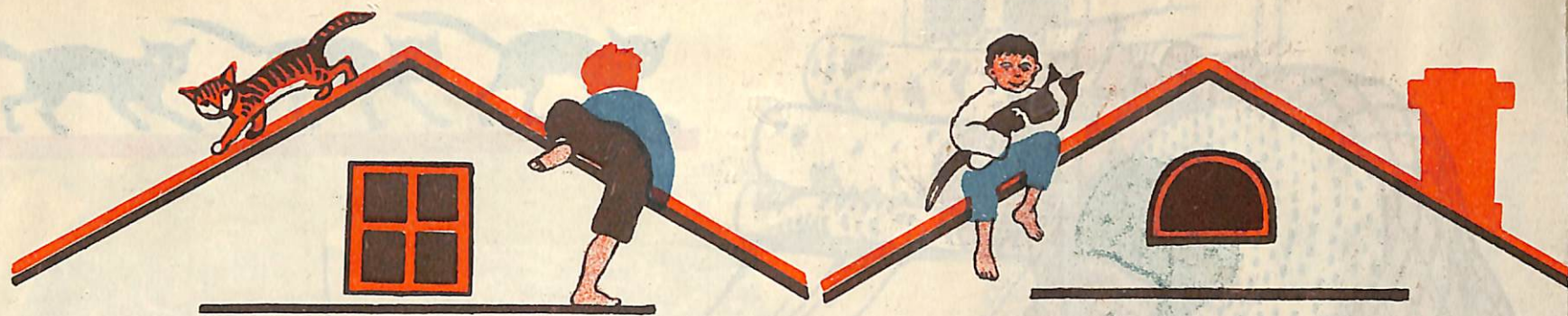
Գիշերը մինչև լույս ամեն կողմից անսովոր մլավոց
ու փրփոց է լսվում:

— Յեկեք՝ վաղը հայտնենք, վոր գտել ենք կատուն,
ստում են տատիկները,— թե չե մի բուսե ել մեզ հանգիստ
են տալու:

Լուսաբացին դռան վրա փակցնում են մի նոր հայ-
տարարութուն:

Կատրուշն Գրմալեւ է

Առափսյան, քաղաքի բոլոր մասերում հարայնոց ե-
բարձրանում. կորել են բոլորի կատուները, և վոչ—վոք
չի կարողանում հասկանալ, թե ուր են չքացել քաղաքի
կատուները:

Շատ կանայք և սպասուհիներ, ընկած թաղե-թաղ,
փնտռում են, կանչում իրենց կատուներին:

Ամեն կողմից լսվում ե—

«Փիսս—փիսս փիսս փիսս...»

Մի կին տատիկները դռանը կարդում ե մի հայտա-
բարություն՝ «Կատուն զանվել ե», և սկսում ե դուռը
ծեծել:

— Ո՛վ ե, ձայնում են տատիկները:

— Կատու զանաղը դուք եք:

— Վոչ:

— Ինչպես թե վոչ. դուք ինքներդ եք դռանը հայտարարություն փակցրել. սվեք, մերն ե կատուն:

— Ասում ենք՝ չենք գտել:

Իրար յետևից գալիս ու խմբվում են նորանոր կանայք և կանչում միաձայն:

— Դձվեք եք գտել մեր կատուն, դե, սվեք, շուտ, հւր եք պահել:

Տատիկները հավատացնում են, վոր կատու չկա: Նույնիսկ իրենցն ել և կորել ու չեն կարողանում գտնել:

Բայց կանայք ցույց են տալիս դռան հայտարարությունը և ասում.

— Դուք ինքներդ եք գրել, վոր «կատու յե գըտնըվել», իսկ հիմա ուզում եք մեզ խաբել, հա՛...

Հենց այդ ըոպեյին ցանկապատի վրա յերևում են յերկու կատու, վորոնք փփացնելով ու կատաղի մլավոցով պատրաստվում են իրար վրա հարձակվել:

Կանայք ուրախացած վազում են բռնելու, կատունե-
րը փախչում են բազր, կանայք հետևում են նրանց:

Յնժ ի՞նչ են տեսնում—ամբարում, խոհանոցում, հաշտում լիքը
կատու:

Յեկեք, յեկեք, բռնեցեք, այստեղ են մեր կատուները,—
կանչում են կանայք:

Վազում, գալիս են յերեսաները, դռնապանները, խոհաբարները, կառապանները՝ կատու
բռնելու:

Աղմուկ, աղաղակ, իրարանցում. հավաքվում է ամբոխը, հնալուվ, շտապ հասնում է հրշեջ
խումբը՝ տակառները լիքը ջրով, կարծում են, թե տունը հրդեհ է ընկել:

Կանայք անսխալապես խնդրում են հրշեջների սանդուխները, բարձրանում կտուրը և կա-
տունները բռնում:

Խեղճ տատիկները չեն իմանում՝ ո՛ւր պահ մտնեն: Աղմուկ-աղաղակից ճոճվում է տունը,
կարծես ես ե՛ս փուլ և գալու:

Յերբ բոլոր կատուները բռնում են ու հե-
ռանում, և յերբ ամեն ինչ խաղաղվում է ար-
դեն, հանկարծ, վորտեղից-վորտեղ յերևում է
տատիկների շեկիկ կատուն, բանտիկը վզին. նա
գալիս է, ծույլ-ծույլ բարձրանում է աթոռի
վրա և սկսում թաթերը լիզել:

Իսկ թե վորտեղից եր գալիս, այդ վոչ վոք
չխմացավ:

ԳԻՆԸ՝ 35 ԿՈՊ.

ԼՈՒՅՍ Ե ՏԵՍՆՈՒՄ ՀՍԽՀ ԼԺԿ ՍՈՑԴԱՍԳԼԽՎԱՐՁՈՒԹՅԱՆ ԿԻՑ ԳՈՐԾՈՂ
ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՀԱՎԱՆՈՒԹՅԱՄԲ № 39

Պատճառ № 861

Գրառեպար № 1033 Բ.

Վիճագրատուն Հայպոլիգրաֆի 2-րդ ապ. պատ. № 48

տիրաժ: 4000

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0386964

